

dat rekwirante de mogelijkheid had haar standpunt over de tegen haar aangevoerde beschuldigingen kenbaar te maken, overeenkomstig het arrest van het Gerecht in de zaak Lisrestal/Commissie.

- In de tweede plaats betoogt rekwirante met betrekking tot de subposten 14.3.1.a) en 14.3.13 van het verzoek om betaling van het saldo („bezoldiging van onderwijzend personeel” en „belastingen en heffingen”), dat uit het bijgevoegde bewijsmateriaal duidelijk blijkt dat de feitelijke vaststellingen van het Gerecht met betrekking tot deze subposten onjuist zijn.
- In de derde plaats heeft de feitelijke onjuistheid van de feitelijke vaststellingen van het Gerecht met betrekking tot de subposten 14.3.1.a) en 14.3.13 van het verzoek om betaling van het saldo ertoe geleid, dat het Gerecht in casu een onjuiste toepassing heeft gegeven aan het recht, met schending van het evenredigheidsbeginsel een tegenstrijdige motivering van het arrest.

Verzoek van de Appeal Commissioners van 15 december 1998 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Cabletron Systems Ltd en de Revenue Commissioners

(Zaak C-463/98)

(1999/C 71/10)

De Appeal Commissioners heeft bij beschikking van 15 december 1998, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 december 1998, in het geding tussen Cabletron Systems Ltd en de Revenue Commissioners, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- a) Is Verordening (EG) nr. 1638/94 van de Commissie van 5 juli 1994 houdende indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB L 172 van 7.7.1994, blz. 5), geldig voorzover zij de in de punten 1, 2 respectievelijk 3 van de bijlage bij deze verordening beschreven producten onder GN-code 8517 82 90 indeelt?
- b) Is Verordening (EG) nr. 1165/95 van de Commissie van 23 mei 1995 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB L 117 van 24.5.1995, blz. 15), geldig voorzover zij de in punt 4 van de bijlage bij deze verordening beschreven producten onder GN-code 8517 82 90 indeelt?

- c) Moet de gecombineerde nomenclatuur (Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad⁽¹⁾, zoals gewijzigd) aldus worden uitgelegd, dat de in de bijlage hierbij genoemde producten als „automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor; magnetische en optische lezers, machines voor het in geco-deerde vorm op dragers overzetten van gegevens en machines voor het verwerken van die gegevens, elders genoemd noch elders onder begrepen” onder tariefpost 8471 ofwel i) na 1 januari 1996, ofwel ii) tussen 28 april 1993 en 31 december 1995, ofwel iii) voor de twee periodes moeten worden ingedeeld?
- d) Indien een onderdeel van de vraag onder c) voor een of meerdere in de bijlage hierbij genoemde producten ontkennd moet worden beantwoord, moet de gecombineerde nomenclatuur dan aldus worden uitgelegd, dat deze producten vóór 1 januari 1996 als „electrische toestellen voor lijntelefonie en voor lijntelegrafie, die voor het overseinen met draaggolf daaronder begrepen” onder tariefpost 8517 of na 1 januari 1996 als „electrische toestellen voor lijntelefonie en voor lijntelegrafie, lijntelefoontoestellen met draagbare draadloze hoorn en toestellen voor telecommunicatie met draaggolf of voor digitale telecommunicatie daaronder begrepen; videofoontoestellen” onder tariefpost 8517 moeten worden ingedeeld?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 256 van 7.9.1987, blz. 1).

Verzoek van het Landesgericht für Zivilrechtsachen Wien van 28 oktober 1998 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Westdeutsche Landesbank Girozentrale en F. Stefan, interveniënte: Oostenrijkse Republiek

(Zaak C-464/98)

(1999/C 71/11)

Het Landesgericht für Zivilrechtsachen Wien heeft bij beschikking van 28 oktober 1998, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 18 december 1998, in het geding tussen Westdeutsche Landesbank Girozentrale en F. Stefan, interveniënte: Oostenrijkse Republiek, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is de weigering van een hypothecaire inschrijving voor een vordering in een vreemde munt (in casu Duitse mark) een met artikel 73 B van het EG-Verdrag verenigbare beperking van het kapitaal- en betalingsverkeer?

2. Houdt artikel 73 B van het EG-Verdrag in, dat vóór de toetreding van Oostenrijk tot de Europese Unie in Duitse mark uitgedrukte en destijds dus absoluut nietige hypotheeken achteraf worden geregulariseerd?

Of hebben de Gemeenschapsrechtelijke bepalingen betreffende het vrij kapitaal- en betalingsverkeer, in het bijzonder artikel 73 B van het EG-Verdrag, reeds ingevolge het toetredingsverzoek van Oostenrijk van 17 juli 1989 en het advies van 31 juli 1991 tot gevolg, dat op 16 december 1991 de inschrijving van een in een vreemde munt uitgedrukte hypotheek in Oostenrijk geoorloofd was?

Verzoek van het Oberlandesgericht Köln van 2 december 1998 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Verein gegen Unwesen in Handel und Gewerbe Köln e.V. en Adolf Darbo AG

(Zaak C-465/98)

(1999/C 71/12)

Het Oberlandesgericht Köln heeft bij beschikking van 2 december 1998, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 18 december 1998, in het geding tussen Verein gegen Unwesen in Handel und Gewerbe Köln e.V. en Adolf Darbo AG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is er sprake van schending van artikel 2, lid 1, onder a), i), van Richtlijn 79/112/EEG van de Raad (PB L 33 van 8.2.1979, blz. 1) (de zogeheten etiketteringsrichtlijn), wanneer in een bepaalde lidstaat (Oostenrijk) bereide en aldaar alsook in een andere lidstaat (Bondsrepubliek Duitsland) jam met de vermelding „naturrein” wordt verkocht, hoewel er het geleermiddel pectine is aan toegevoegd en de jam minder dan 0,01 mg/kg lood (AAS), 0,008 mg/kg cadmium (AAS) en pesticiden, namelijk 0,016 mg/kg procymidone en 0,005 mg/kg vinchlozolin bevat?

Beroep, op 18 december 1998 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-466/98)

(1999/C 71/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 18 december 1998 beroep ingesteld tegen Verenigd

Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Benyon, juridisch adviseur, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- te verklaren dat het Verenigd Koninkrijk, door een op 23 juli 1977 ondertekende overeenkomst inzake luchtvaartdiensten met de Verenigde Staten van Amerika te sluiten en toe te passen, waarin in intrekking, schorsing of beperking van vervoersrechten wordt voorzien in gevallen waarin door het Verenigd Koninkrijk aangewezen luchtvaartmaatschappijen niet in eigendom zijn van het Verenigd Koninkrijk of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, artikel 52 van het Verdrag schendt;
- het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Een lidstaat moet onderdanen van andere lidstaten toestaan om een bedrijf op te richten en uit te oefenen onder dezelfde voorwaarden als de eigen onderdanen: anders zou het recht van vestiging zinloos en een lege huls worden. Artikel 52 betreft niet de vraag of, en zo ja, hoe het recht om diensten te verrichten in een andere lidstaat mag worden uitgeoefend of beperkt (wat op communautair niveau door een afzonderlijk verdragsartikel, namelijk artikel 59, wordt geregeld), doch enkel het recht om voor de uitoefening van een bedrijf als een onderdaan van de lidstaat te worden behandeld wanneer een bedrijf in die lidstaat is gevestigd.

Naar zijn aard heeft artikel 52 geen betrekking op de behandeling krachtens Gemeenschapsrecht (bijvoorbeeld de rechten uit hoofde van Verordening (EEG) nr. 2408/92 (!)), zoals het Verenigd Koninkrijk stelt, doch op de nationaal verleende rechten, in casu de rechten die, zoals het Verenigd Koninkrijk terecht opmerkt, „voortvloeien uit bilaterale overeenkomsten van lidstaten met derde landen”. Door een zogenoemde „open skies”-overeenkomst te sluiten, heeft de overheid van het Verenigd Koninkrijk aan bepaalde luchtvaartmaatschappijen een recht verleend om vervoersrechten uit hoofde van de overeenkomst te exploiteren indien zij onder controle van het Verenigd Koninkrijk zijn, aangezien er geen mogelijkheid voor de Verenigde Staten is om dit te weigeren, doch heeft zij enkel een mogelijkheid — zonder enige zekerheid — van een dergelijk recht geboden, wanneer de aangewezen vervoerder door onderdanen van andere lidstaten wordt gecontroleerd. Aldus verleent het Verenigd Koninkrijk geen gelijke behandeling aan onderdanen van andere lid-